

X

Wie niet wordt als een dier.

In den beginne is het stil. Het ligt daar uitgestrekt. Naar behoren stroomt vocht toe. Het ontvangt hem naar behoren. In den beginne ligt het stil.

Iets welt op. Het weet geen uitweg, dwaalt binnenshuids. Handen bewegen in de ruimte, gaan over dat lichaam van hem. Iets is binnen opgeweld, cirkelt rond, dooft uit. Wie zal het zeggen, geen geluid wordt gehoord. Het is avond geweest, het is morgen geweest, het is de eerste dag.

Iets klinkt op, een toon die de keel geeft aan de adem. Klein, ijl, ternauwernood. Valt evenwel op in de stilte. Het is avond geweest en het is morgen geweest, het is de tweede dag.

Tegenover dit lichaam van hém kan het niet anders: de keel stoot uit, het komt vanuit de diepte, het vergezelt duizend opeen geperste uitademingen, grommend beantwoordt het zijn lichaam. Het is avond geweest en het is morgen geweest, het is de derde dag.

Op de vierde dag houdt het daar beneden op te zwijgen, wat zijn tong raakt drukt zich uit, binnenshuids baant zich een weg. De oren horen, van schaamte kruipt het lichaam in elkaar. Inwendig verheugt het zich. Het is avond geweest en het is morgen geweest, het is de vierde dag.

Een deken valt anders dan een dekbed. Een deken valt overal, valt voor en achter Lena's hand die over zijn borst gaat. Vlakke hand gaat naar opzij, volgt de gebogen vorm van zijn ribben. Steeds moet de pinkzijde plaats maken, enigszins die deken omhoog duwen, stop zegt deze anders, halt, einde.

Ze gaat terug, zoekt met de vingers waar de ribben aangehecht zitten, gaat omlaag over het midden van zijn buik, maakt haar hand halfrond, baant zich zo een weg onder de stoeve deken door, komt in een meerbedding terecht. Ze legt de hand languit, zachtste huid voordat de beharing begint, kom van zijn buik. De deken valt rondom haar hand, als een laagje sneeuw vleit hij zich over elke oneffenheid. Lena voelt hoe het meer begrensd wordt, aan de bovenzijde door ribben – harde omhoog stekende oever – en aan de onderzijde door de beharing. Nog wil ze haar hand daar niet over laten gaan, nog niet zijn geslacht daar tegen komen. Laat het blijven liggen, nog niet in gang, nog niet onstuitbaar. Traag cirkelt de hand over zijn buik.

Mmm, ruikt lekker, in de zon gehangen?' had hij gezegd terwijl hij in bed stapte.

Boven het gordijntje had ze de dunne bewolking gezien met het blauw daarachter; languit had hij zijn hand op haar onderbuik gelegd, juist boven haar geslacht laten eindigen, ze sloot de ogen. Ze lag op haar rug. Hij lag op zijn rug. Soms bewoog zijn vingertop als teken van leven. Zo hadden ze gelegen, geen haast deze keer van snel moeten beginnen want over een uur moet hij alweer thuis zijn, nee, alle tijd vandaag. Dat ze ondersteboven lagen, had ze gedacht, onderkant van dier ligt boven, bleke flanken.

Toen had ze zich naar hem gekeerd, was begonnen zijn buik te strelen en had de weerstand van de deken bemerkt, nee, dit is nooit zo bij een dekbed. Een dekbed geeft mee, maakt een tunnel waar de hand is. Een deken niet. Weken sliep ze alleen maar onder een laken, maar deze koelte vandaag, ik stop een deken in de hoes, had ze gedacht maar ze wist dit niet, dat een deken zich overal laat vallen. Ze kan zich niet herinneren dat haar hand zich ooit een weg moest banen, heeft ze dan altijd en overal onder dons gevrejen? Vrouw van dekbedtijdperk?

Ze buigt omlaag, houdt met haar ene hand de deken tegen, maakt grote cirkels met de andere hand, ontmoet zijn geslacht in het voorbijgaan. Hij ligt op zijn rug tot hij niet meer kan wachten.

Vreugde doorstroomt haar als hij uit haar gaat en naar lager vertrekt, luchtledige seconde, warmte laait op vanwege wat komen gaat. Ze duwt de deken naar opzij, hij moet immers kunnen ademen, maar de stof valt weer terug, maak je dan toch geen zorgen, hijzelf gooit het toch altijd als een tent om zich heen, Lena gaat weer liggen. Stevige tong streelt haar vagina. Laat het los daar, zegt ze tegen zichzelf, ontspan, ontspan.

Twee rechte gestalten op de matras daarna, dwarsverbinding van een arm die over zijn buik ligt.

Boven het gordijntje is de lucht donker geworden en Lena ziet in gedachten de beklinterde straat voor zich en hoe de huizen aan weerszijden oprijzen, stenen bastions met gesteven gebleekte ogen, waarachter zich levenslang hetzelfde paar ophoudt, een gezin, een stel. Even kan ze vatten waar dit goed voor is, orde in deze opeenhoping van mensen, van de diersoort mens die anders kriskras over het aardoppervlak zou krioelen. Gewoontes die ergens voor dienen, anders niet. Ze zijn geen natuurwet dus waarom zou ze zich dit onzeggen: zijn lichaam en het hare, een matras, een deken.

2

‘Hoe gaat dat dan bij jou?’ vraagt ze. ‘Laat je je gewoon gaan?’
‘Nee, het is geloof ik zoiets als spanning opbouwen, ja, eerst is er een zekere inspanning.’
Inspanning, inspanning? En zij ligt altijd maar tegen zichzelf te zeggen: laat los, laat dan ook los.

3

Samengetrokken buikspieren maken twee meren vanaf haar heupbotten, daartussen rijst het midden en daalt en rijst, hoe kan zijn tong haar nog vinden als ze alles zo samentrekt, ineenplooit; hij raakt haar niet kwijt, hij blijft.

Meren strekken zich uit vanaf haar liezen tot waar de ribben beginnen en daartussen is de buik die érgens naar toe moet, die ergens moet blijven temidden van wat zich samentrekt, oprijzende heuvel met scheef bovenop kleine krater van navel tot alles vlak is, komt weer omhoog; hij verliest haar niet.

Het ontsnapt haar als een kreet, ze buigt zich naar opzij en grijpt zijn arm, kom omhoog beduidt ze en smoor het daar met jouw geslacht, alles mocht hij opvangen wat warm was en vloeide, wat tenminste geluidloos was, maar niet dit, kom omhoog, vul dit midden van mijn lichaam opdat het niet meer uitstoot; hij blijft.

Lena rukt het kussen van de achtergelaten plek en bedekt haar hoofd.

4

Vers zijn de lakens, handgewassen en lang gehangen, in zon, in regen, in nacht. Het droogt niet meer snel in deze tijd maar dan nog, ze laat altijd alles hangen tot er weer plaats moet zijn voor het volgende, eeuwig behangen balkon, op het noorden maar al lag het op het zuiden.

Hoe ongebruikt en onbetreden een verschoond bed zich uitstrekt voor straks, elke vezel katoen dagenlang tijd gehad om lucht op te nemen, om te versoepelen.

5

Huilend brengen de daklijsten de wind aan het licht en hij, hij is wel afgedaald en zoent haar buik, maar niet daar, het reikt en reikt. Hij komt omhoog, hij komt in haar. Hij daalt af, zoent haar van heup tot heup maar niet daar, hij komt omhoog, maakt holte vol, is weer afgedaald en neuzelt, zoent flanken, zet zijn lippen op samengebalde spieren. Kom kom kom met jouw mond zegt het daaronder, zegt in het niets al is hij dichtbij maar hij gaat weer omhoog, schuift in haar. Gaat uit haar naar omlaag, lager, omvat haar heupen en legt zijn lippen tegen wat reikte.

Gordijn staat bol tegen de muur, dunne vitrage fladdert het donker in.

Beide zijden, onderbuikhelften, nierlobben, nootvruchten, trek samen en laat los en trek samen, sleur zijn aanraking naar binnen, neem in, neem in, laat los, span aan, krimp in-een, laat los, neem in, sleur naar binnen, draaikolk, zwart gat. Waaruit ontsnapt. Geluid. Gesproei. Verberg hoofd onder kussen opdat je niets hoort van daar. Verberg hoofd onder kussen vanwege wat loskomt.

Lena draait naar opzij, weg daar van hem maar hij blijft en dan gromt ze, recht haar lichaam tot ze niet verder kan, achter haar hoofd begint de muur. Ze plant haar handen tegen de wand en duwt, wil hem wegduwen van daar beneden. Hij blijft, omvat haar heupen. Ze zet zich af tegen de muur. Hij duwt terug, harde kaak tegen hard schaambeentje. Hij omvat haar heupen steviger, brengt ze omhoog naar zijn mond, raakt haar met zijn tong. Doffe kreet plant zich voort door haar ruggenmerg naar buiten, lange holle scheur onderdoor oceanen.

6

‘Ik moest bijna huilen toen we weer gingen liggen.’

‘Waarom?’

‘Weet ik niet. Misschien omdat je nog een keer in me kwam en toen nog een keer. Terwijl ik dacht: nu zul je toch wel... hoognodig... zelf... Het huilen schoot omhoog maar het bleef steken.’

‘Waar?’ Hij brengt zijn hand naar de ruimte boven haar.

‘Hier,’ zegt ze. Ze legt zijn vingers tegen haar keel.

(Daar beneden is het een delta, alles loopt, naar alle kanten vloeit.)

7

‘Kom hier,’ zegt hij, draait haar op de zij. Zo ligt ze.

Nee, zeggen zijn handen, draai verder, zo ja, op je buik.

Lena verbergt haar hoofd in het kussen, legt haar armen languit naast zich op de matras.

Hij komt in haar. Hij strekt zijn armen uit over haar rug.

Ze laat het kussen los. Ze komt verder omhoog. Van de knieën tot de voeten steunt ze op de matras en met haar handen steunt ze op de matras en daartussen is ze een boog, rondom zijn geslacht wil ze zijn, een holte vormen, een grot, zacht van planten is het daar binnen, omgekeerde zeebodem, hij gaat uit haar en komt in haar, het omvat hem, geeft mee.

Weg handen van de matras, boomtak in de lucht is zij. Hij glijdt uit haar, komt in haar. Ze plant de handen terug op de matras, maakt scheve lijn, hoge boog, holle rug, hoe raakt hij haar het meest? Hij stuurt zijn handen over haar rug, maakt zijn armen lang. Nog heeft hij de tijd, gaat uit haar, streelt haar geslacht. Ze stort het hoofd in het kussen, sluit de armen om haar hoofd, laat het onderlichaam daar hoog in de ruimte. (Maar wil daar niks van weten. Hoe hoekig en bloot moet het daar staan onder zijn ogen. Het is klaarlichte dag.) Ze voelt zijn mond, hoe kan die zover naar voren reiken? Het sproeit uit haar, ontspringt.

Hij trekt het dekbed omhoog en legt het over hen. Haar midden stottert na.

8

Ze liggen dieper in het gezicht daarna. En wat ze zien is als beschenen door felle zon, vanzelf gaan de oogleden naar elkaar, met smalle ogen loopt Lena naar de winkel. Hij is zojuist vertrokken.

9

(Flarden vertelsels van daarna. Als ze nog op bed liggen. Ieder terug op eigen plaats. Een verstrengelde voet, een hand tegen haar lichaam. Eerst is het lang stil. Dan klinkt het op.)

‘Sliep je?’ vraagt ze.

‘Nee. Ik rekende.

‘Ik ging de brug over bij het kanaal en daar kwam een boot onderdoor met gepunte hopen zand in het ruim, drie v’s op de kop, snap je, en het water was heel olieachtig en achter de boot waren v’s in het water gegroefd maar zo soepel, ze strekten zich lang uit,’ zegt zij.

‘De hele week al heb ik deze ene zin in mijn hoofd: vogels kennen god noch gebod.’ Zegt zij.

‘Al dat afval dat daar elke week op de stoep staat. Hoeveel zakken al in onze straat, dus laat staan in de hele stad en dat is dan nog maar van een week, hoeveel weken heeft een jaar. Hoelang duurt het voordat plastic vergaan is en dan nog alles wat daar in die zakken zit? Wat sijpelt wel? Wat blijft daar liggen, voor eeuwig? Ergste diersoort van de aarde zijn wij,’ zegt ze.

‘Het was een geschetter daar op het dak en ik ging kijken, de ene kraai had een plak wittebrood in zijn snavel en de anderen probeerden dat af te pakken en ik vroeg me ineens af of vogels van karakter veranderen of van gezondheid nu ze wittebrood eten en chips en patat.’ Lena.

‘Het is de olie die je ruikt. Van de massage vanmiddag. Ayurvedisch.

“Sorry dat ik het zo zeg,” zei Swami Persaud vandaag, “maar ze moesten al die psychiaters en die psychologen met hun gepraat in een kuil stoppen, zand er over.”

Dier moeten we eerst worden, “wie niet wordt als een dier,” zo zei hij het.’

(Ze beginnen op hetzelfde moment iets te zeggen. ‘Zeg jij maar eerst,’ zegt hij.)

‘Ik ging naar het werk en er kwam enige beweging in de stad, zes uur vanmorgen was het, en ik zag een bakje patat resten dat zo op straat was gegooid en de frieten waren naar alle kanten gevallen, als stralen lagen ze vanuit het bakje. De laatste mens die nacht moest het gegooid hebben en nog geen auto deze morgen had het overreden.

Maar wat wilde jij zeggen?’

‘Ik ben het vergeten. Ik wist het even. Het was iets van voor de woorden.’

Dat de mens steeds meer op zichzelf zal staan, dacht zij.

‘Nee, dat geloof ik niet. Het lijkt er eerder op dat alle energie gestopt wordt in nóg betere wegen, in energie zuinige auto’s, in dat soort dingen.’

‘Er was een poesje en dat zat plompverloren tussen heen en weer gaande mensen, het waste zich,’ zegt Lena.

‘Ik fietste terug van mijn werk en op zo’n betonblok had hij zijn tassen gezet en nu stond hij rauwkost uit een plastic bakje te eten, het was een zwerver, hij at met stokjes.’ Zij.

‘Hoe luier je de tijd kunt laten verstrijken, hoe beter,’ zegt hij.

10

Kom binnen, kom binnen, achter haar bevindt hij zich, wijd gespreid heeft hij haar benen, van schouders tot heupen is haar glooiende rug, licht gebogen lange zijden waarlangs zijn handen gaan, landtong eenmaal de heupen voorbij en dan ribbels van stranden. Ze maakt haar armen lang, hoog geschouderd rendier, harde baan voor zijn handen, hard strak glad, kom kom kom. Laat glijden jouw handen, streef heupen, streef ribben en reik tot de schouders en leg je over mijn rug te rusten.

Terug gaat hij, hij maakt zich los, eerst voelt ze zijn borstkas niet meer, dan voelt ze zijn buik niet meer, zijn armen en ten laatste de handen.

Kom, leg ze tegen mijn zij en ga door naar de onderkant, naar waar het zacht is, flanken-landschap, zandige buik om jouw handen tegen te leggen en vandaar omhoog, leg ze rondom mijn borsten, holtjes zijn jouw handen waarin mijn borsten passen, kom.

Wel is het geen bosgrond met bomen, matras slechts en vier witte muren maar raam is wijd open, hoor hoe het herfst, koele nachtlucht omzweemt hun rug, donker het bos dat dit klagen ontvangt, dit krijten en grommen. Kom.

11

‘Je geslacht bewoog zo snel, hoe is het als je het zelf doet, gaat je hand dan mee of staat die stil? Niet bij te houden zo snel, hoe had ik dat moeten doen?’

‘Daar is geen recept voor.’

‘Andere vraag dan. Bel je me morgen een keertje?’

12

De muur is de boom waartegen zij haar handen gepland heeft; stam wijkt niet, kaatst kracht terug. Het doorloopt haar armen, haar lichaam tot waar hij in haar is, het vloeit uit-een in haar billen die zijn liesholten vullen. Hier ben ik, zegt haar onderlichaam, hier ben ik, ik blijf, ik wijk niet terug, al wat je dieper komt raakt meer. Twee paar geknielde benen, tussen de zijne die van haar. Zijn handen gaan over haar lichaam, hoe nabij is dat lichaam. Hoe afgerond is het bot van haar heup, hoe glooiend de taille, dan ribben als snaren. Geribbeld, hol, rond, herschept hij haar zijden.

Ze gaat liggen, op haar rug. Opgericht in het niets staat zijn geslacht. Ze maakt een holte van haar ademende buik en de binnenkant van de hand. Ritmisch drukt hij zich uit, bevloeit het vel van haar buik.

13

Het wás al donker en ze hád haar ogen al gesloten en toen maakte hij ook haar oren nog dicht, eerst het ene en toen bracht hij zijn gezicht boven haar andere oor, sloot het met zijn tong af, hermetisch.

14

Over de aanraking van de ander is die van hem gekomen. Zinderend is haar lichaam nog van de ander al is het etmalen geleden. Krijgt hij nu dubbel? In het kwadraat? Veel meer? Ontploft, ontsnapt, ontstroomt, uit wervelende bronnen, verzadigde moerassen. Ze wist

het niet, zo dichtbij nog, zo aan de oppervlakte, zo dicht onder de huid, zo nog niet gestold, wist ze niet. Hij blijft.

Kom omhoog, wil ze beduiden. Genoeg tijd aan mij besteed, kom omhoog beduidt ze, krachteloze beleefdheidshalve duiding van haar arm die omlaag reikt naar de zijne, zweeft, hem even raakt, terug trekt, tegen de matras komt liggen. Hij blijft en blijft, haar geslacht barst uit en barst uit, haar keel klaagt, ze trekt het kussen over haar hoofd, smijt het kussen naast zich neer, draait haar lichaam naar opzij, hij blijft.

Goed dan, blijf dan maar, ze zet haar voeten tegen zijn benen en ze plant haar handen tegen de muur en tussen twee punten is nu haar lichaam. Goed, als je dan blijft, hier en hier en hier, ze duwt zich omhoog, het zou zijn gezicht kunnen dragen, goed, als je dan blijft, hier heb je het, naar twee kanten zet haar lichaam zich af en in het midden is hij. Hij blijft.